

СЛОВНИКОВА СТАТТЯ

Гіпотеза (іменник)

Припущення або імовірне пояснення, зроблене на основі обмежених доказів, вихідна точка подальших досліджень.

Наприклад: «Відповідно до наявної на поточний момент інформації та зібраного масиву даних, моя гіпотеза: що далі я триматимусь від кохання, то краще для мене».

Пролог

Направду, Олівія трохи сумнівалася стосовно всієї цієї справи з аспірантурою.

Не через те, що їй не подобалася наука. (Навпаки. Олівія її *обоожнювала*. Наука була її *пристрастю*.) І не через купу наочних і вірогідних проблем. Вона чудово усвідомлювала, що невдячна та безоплатна праця вісімдесят годин на тиждень упродовж чималої кількості років *навряд чи* буде корисною для її психічного здоров'я. Що ночі, проведені поряд із пальником Бунзена¹ заради знаходження тривіальної дрібки знань, *не* зробиють її щасливою. Що присвячення своєї душі й тіла науковим дослідженням, з короткочасними перервами на крадіжку залишених без нагляду бейглів, *навряд чи* можна назвати розумним вибором.

Вона чудово все розуміла, проте її це не бентежило. Ну, може, трішечки, але вона могла з цим упоратися. Від поринання в сумнозвісне коло пекла, яке висмоктувало душі (інакше кажучи, програму аспірантури), її утримувало дещо інше. Утримувало, аж доки її не запросили на співбесіду до кафедри біології в Стенфорд, де вона зіткнулася з Отим Самим.

---

¹ Газовий пальник із відкритим полум'ям, названий на честь хіміка Роберта Бунзена. (Тут і далі — прим. пер., якщо не зазначено інше.)

Хлопцем, чиє ім'я вона так і не дізналася.

Хлопцем, якого вона зустріла в першій вбиральні, яку їй удалось навпомацки відшукати.

Хлопцем, який запитав її:

— Дозвольте поцікавитися, чи є якась причина, чому ви плачете саме в моїй вбиральні?

Олівія пискнула. І ледь зуміла розплющити залиті сльозами очі. Усе в полі зору було розмитим, і розрізнити вона змогла лише розпливчастий обрис — хтось високий, темно-волосий, вбраний у чорне, і... І все.

— Я... це ж жіноча вбиральня? — пробелькотіла вона.

Пауза. Тиша. А потім:

— Ні. — У нього був глибокий голос. Дуже глибокий. Неймовірно глибокий. *Неймовірний.*

— Ви певні?

— Так.

— Справді?

— Безсумнівно, адже це вбиральня моєї лабораторії.

Що ж. Це було переконливо.

— Перепрошую. Вам треба... — Вона махнула рукою в бік кабінок або принаймні туди де вони, на її думку, мали б бути. Їй пекло очі, навіть прикриті повіками, тому Олівія замружилася сильніше, щоб стишити біль. Вона спробувала витерти щоки рукавом, але тканина її сукні була дешевою і тонкою і, на відміну від справжньої бавовни, погано вбирала рідину. Ох же ці радості зубожіння.

— Мені просто треба вилити цей реагент у каналізацію, — сказав він, але вона не почула, щоб він рухався. Може, через те, що вона загороджувала раковину. А може, тому, що Олівія здалася йому дивачкою і він збирався викликати університетську поліцію. Що дуже швидко і напевне поклало б край усім її мріям про здобуття

докторського ступеня, еге ж? — Ми не користуємося цим приміщенням як убиральнею, лише утилізуємо тут відходи та миємо обладнання.

— Ой, вибачте. Я думала... — Вона не думала. Або ж погано подумала, що було її звичкою і прокляттям.

— З вами все гаразд?

Він, мабуть, дуже високий. Бо його голос, здавалося, лунав із висоти метрів десь трьох.

— Так. Чому ви питаєте?

— Тому що ви плачете. У моїй вбиральні.

— Я не плачу. Тобто плачу, але це лише сльози, розумієте?

— Ні, не розумію.

Вона зітхнула, притуляючись до кахлю стіни.

— Це все мої контактні лінзи. У них закінчився термін придатності, та й від самого початку аж такими якісними вони не були. І спричиняли подразнення очей. Я їх зняла, але... — Вона знизала плечима. І сподівалася, що зробила це в потрібному напрямку. — Незабаром усе буде добре.

— Ви надягнули прострочені лінзи? — Здалося, що він сприйняв це як особисту образу.

— Прострочені лише трішечки.

— Наскільки «трішечки»?

— Не знаю. На кілька років?

— *Що?* — Приголосні він вимовляв чітко і правильно.

Ідеально. Приємно.

— Але не набагато.

— Не набагато *років?*

— Та нічого страшного. Терміни придатності для слабків.

Різкий звук — схожий на пирхання.

— Терміни придатності потрібні для того, щоб мені не доводилося бачити, як ви плачете в кутку моєї вбиральні.

Якщо цей чувак не містер Стенфорд власною персоною, то йому дійсно треба припинити називати цю вбиральню *своєю*.

— Усе добре. — Вона махнула рукою. І якби не страшенне печіння в очах, навіть спробувала б їх закотити. — Зазвичай цей пекучий біль триває лише кілька хвилин.

— Хочете сказати, що робили так і раніше?

Вона нахмурилась.

— Як робила?

— Користувалися простроченими лінзами.

— Авжеж. Контактні лінзи ж не дешеві.

— Ваші *очі* також.

Хм. Слушна думка.

— Гей, а ми з вами знайомі? Ми не зустрічалися, наприклад, вчора, на вечері для потенційних аспірантів?

— Ні.

— Вас там не було?

— Не мого типу захід.

— Але ж безкоштовна їжа?

— Не варта світського базікання.

Він, мабуть, дотримувався дієти, бо який аспірант таке скаже? А Олівія була *певна*, що він був саме аспірантом — самовпевнена та поблажлива манера розмови викривала його з головою. Аспіранти завжди такі: вважають себе кращими за інших лише через те, що отримують сумнівний привілей убивати плодівих мошок заради науки та отримувати за це дев'яносто центів на годину. У похмурому і темному пеклі наукової спільноти аспіранти мешкали на найнижчому щаблі, тому докладали чималих зусиль задля переконання себе у своїй же винятковості. Олівія не була клінічним психологом, але, на її думку, це було дуже схоже на класичний захисний механізм.

— Ви були на співбесіді для аспірантів? — запитав він.

— Так. На кафедрі біології на наступний рік. — Боже, як у неї горіли очі. — А як щодо вас? — запитала вона, притискаючи долоні до повік.

— Мене?

— Ви вже тут давно?

— Тут? — Пауза. — Шість років. Приблизно.

— О, тобто випуск уже незабаром?

— Я...

Вона помітила його вагання й одразу ж відчула провину.

— Стривайте, не треба нічого казати. Перше правило аспірантури — не питати аспіранта про стан його дисертації.

Секунда. Ще одна.

— Точно.

— Вибачте. — Вона б дуже хотіла зараз бачити. Соціальні контакти завжди були для неї складною справою, а тут ще й зменшилась кількість підказок. — Я не хотіла переказувати репліки ваших батьків на День подяки.

Він тихо засміявся:

— Вам би це не вдалося.

— О! — Вона усміхнулася. — Надокучливі батьки?

— І ще гірші Дні подяки.

— Це вам, американцям, покарання за вихід зі Співдружності. — Вона простягнула руку в напрямку, де, як уважала, стояв її співрозмовник. — До речі, я Олівія. Як оливкове дерево.

Вона вже почала непокоїтись, що насправді спробувала познайомитися з рукомийником, але потім почула, як він ступає крок уперед. Рука, що потисла її долоню, була сухою, і теплою, і такою великою, що в ній міг би сховатися і кулак Олівії. Все натякало, що він дуже великий. Зріст, пальці, голос.

І це було тришечки приємно.

— А ви не американка? — спитав він.

— Я з Канади. Послухайте, якщо вам доведеться розмовляти з кимось із приймальної комісії, можете не згадувати про мою халепу з лінзами? Інакше я виглядатиму не такою вже й зірковою претенденткою.

— Ви так вважаєте? — він залишився незворушним.

Якби Олівія могла, то спопелила б його поглядом. Та, схоже, їй удалося щось подібне, бо він засміявся — точніше, пирхнув, проте Олівія зрозуміла. І їй це сподобалось.

Він відпустив її руку, і вона збагнула, що весь цей час утримувала його пальці. Ой.

— Плануєте вступити до аспірантури? — запитав він. Вона знизала плечима.

— Мені можуть і не запропонувати.

Проте їй удалося добре порозумітися з докторкою Аслан, професоркою, яка проводила співбесіду. Олівія навіть заїкалася та мугикала менше, ніж зазвичай. До того ж вона отримала майже ідеальні бали з GRE та GRA. Інколи корисно не мати особистого життя.

— То ви плануєте вступити, якщо отримаєте запрошення?

Відмовитися від такого було б божевіллям. Зрештою, це був Стенфорд — чиї програми з біології є одними з найкращих. Принаймні саме це розповідала собі Олівія, коли хотіла приховати жахливу правду. Що вона мала неабиякі сумніви з приводу всієї цієї авантюри з аспірантурою.

— Я... мабуть. Маю зазначити, що наразі розмежувальна лінія між блискучою кар'єрою і критичною помилкою в житті здається мені дуже розмитою.

— Але ви, здається, більше схиляєтесь до помилки. — В неї склалося враження, що він усміхається.

— Ні. Точніше... я просто...

— Ви просто?

Вона прикусила губу.

— Що, як я просто нездара? — не витримала вона, і навіщо, боже, *навіщо* вона бовкнула цьому незнайомцеві з убіральної про свій найпотаємніший страх? Нащо взагалі про це згадала? Адже щоразу, розповідаючи про свої сумніви друзям та знайомим, єдине, що вона отримувала у відповідь, — автоматичне безглузде підбадьорення. *Все буде добре. Ти впорашся. Я в тебе вірю.* Цей хлопець теж не стане винятком.

Скоро.

Будь-якої миті.

Вже зараз...

— То навіщо ж вам це?

Га?

— Мені... що?

— Здобуття ступеня доктора філософії. Навіщо вам це? Олівія прочистила горло.

— Я завжди була допитливою, тож аспірантура здалася мені ідеальним середовищем для плекання мого інтелекту. Таким чином я набуду важливих професійних навичок.

Він пирхнув.

Вона насупилась.

— Що?

— А якщо не цитувати підручники з підготовки до співбесіди. Навіщо аспірантура саме *вам*?

— Але це правда, — наполягала вона не дуже впевнено. — Я хочу вдосконалити свої дослідницькі навички...

— Тому що вам більше немає чим займатися?

— Ні.

— Тому що ви не знайшли роботу в промисловій галузі?

— Ні — я навіть її не шукала.

— Гм. — Він ворухнувся, його велика розмита постать про-

кинула Олівію і вилила щось у раковину. Олівія відчула

запах евгенолу, прального порошку та чистої чоловічої шкіри. Напрочуд приємна комбінація.

— Там я не буду мати потрібної мені свободи.

— В університеті у вас її теж буде небагато. — Його голос зовсім поряд, наче він затримався поряд із нею. — Вам треба буде шукати, як профінансувати свою роботу, змагаючись за дослідницькі гранти в безглуздо шаленій конкуренції. Ви зароблятимете набагато більше, працюючи з дев'ятої до п'ятої, і навіть не забудете там про таку концепцію як вихідні.

Олівія насупилася.

— Це така спроба змусити мене відмовитись від цієї можливості? Чи якась кампанія проти тих, хто користується простроченими контактними лінзами?

— Ні.

Вона почула усмішку в його голосі.

— Я продовжу і повірю, що це був звичайний помилковий крок.

— Я *постійно* ношу їх, і вони майже ніколи...

— Очевидно, у довгій низці помилок. — Він зітхнув. — Пропоную угоду: мені не відомо, чи достатньо ви компетентні, але запитувати себе вам варто про дещо інше. Наукове середовище дуже вибагливе і невдячне. Єдине, що має значення, — це наша причина займатися наукою, і ось вона повинна бути дійсно важливою. Тож, Олівіє, навіщо вам аспірантура?

Вона замислилась. Глибше. І ще глибше. А відповідаючи, ретельно добирала слова:

— У мене є питання. Дуже конкретне дослідницьке питання. Те, що я дуже хочу з'ясувати. — Ну от. Ось воно. Ось у чому річ. — І я боюся, що ніхто, крім мене, не зможе цього зробити.

— Питання?

Вона відчула рух повітря і зрозуміла, що він сперся на раковину.

— Так. — У роті в неї пересохло. — Це дещо, вкрай для мене важливе. І ці пошуки я не довірю нікому. Тому що ніхто й досі нічого не знайшов. Тому що...

Тому що сталося дещо погане. Тому що я хочу зробити бодай щось, аби такого більше ніколи не сталося.

У темряві міцно заплющених очей і в присутності незнайомця ці роздуми здалися їй іще важчими. Тому вона розплющила очі; поле зору було й досі розмите, проте печіння вже майже зникло. На неї дивився Хлопець. Трохи розпливчастий, але дуже *справжній*, і він терпляче чекав продовження фрази.

— Для мене це важливо, — повторила вона. — Це дослідження, яким я хочу займатися.

Олівії виповнилося двадцять три роки, і вона була сама-самісінька в цілому світі. Вона не потребувала ані вихідних, ані пристойної зарплатні. Вона хотіла повернутись у минуле. Вона хотіла не бути такою самотньою. Але це було неможливо, тож вона бажала виправити те, що було їй до снаги.

Він мовчки кивнув, випрямився і ступив кілька кроків до дверей. Вочевидь збираючись піти.

— То як, у мене достатньо вагома причина йти до аспірантури? — гукнула вона йому вслід, ненавидячи своє бажання отримати схвалення, яке прозвучало в запитанні. Схоже, у неї було щось на кшталт екзистенційної кризи.

Зупинившись, він озирнувся на неї.

— Найкраща.

Їй здалося, що він усміхається. Або щось таке.

— Щастя вам на співбесіді, Олівіє.

— Дякую.

Він уже був біля дверей.

— Можливо, наступного року ми знову побачимось, — прошепотіла вона, трохи почервонівши. — Якщо я пройду. І якщо ви не встигнете випуститися.

— Можливо, — почувла вона його слова.

Після цього Хлопець зник. І його ім'я для Олівії так і лишилося таємницею. Але кілька тижнів по тому вона пристала на запрошення, яке отримала від факультету біології Стенфордського університету. Без вагань.

Розділ перший

♥ ГІПОТЕЗА: За умови необхідності вибору між А (трохи незручною ситуацією) і Б (колосальним божевіллям з руйнівними наслідками), я неминуче обираю Б.

ДВА РОКИ Й ОДИНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ ПО ТОМУ

На захист Олівії можна сказати, що чоловік не те щоб був проти того поцілунку.

Так, він не відразу ж пристосувався — цілком зрозуміло, враховуючи раптовість ситуації. Йому знадобилася ніякова, незручна і навіть дещо болісна хвилинка, протягом якої Олівія намагалася одночасно притиснути власні губи до його губ і зіпнутися навшпиньки, щоб її рот залишався поряд з його обличчям. Нащо він виріс аж *таким* високим? Мабуть, цей поцілунок виглядав як незграбне буцкання головою, і вона занепокоїлася, чи зуміє взагалі з цим упоратись. Її подруга Ань, яку Олівія помітила кілька секунд тому, крокувала в її бік і могла з першого погляду зрозуміти, що Олівія і цей Поцілований Хлопець ну аж ніяк не на побаченні.

А потім минула ця неймовірно повільна мить, і поцілунок став... інакшим. Чоловік різко вдихнув і трохи нахилив голову, тож Олівія більше не відчувала себе

білячою мавпочкою, яка здирається на баобаб, а його руки — великі та приємно теплі в кондиціонованій прохолоді коридору — обійняли її за талію. Після чого ковзнули на кілька дюймів вище, зімкнулися навколо її ребер і пригорнули. Не надто близько, але й не тримаючи на відстані.

Ідеально.

Чесно кажучи, це був швидше дуже довгий доторк губ, але такий приємний, що на кілька секунд більшість думок у голові Олівії просто зникла, включно з тим фактом, що вона наразі притискала до випадкового, незнайомого хлопця. І що їй ледь вистачило часу прошепотіти: «Можна тебе поцілувати?», перш ніж вона припала губами до його губ. Що в першу чергу вона створила це шоу, сподіваючись обманути Ань, свою найкращу в світі подругу.

Але в цьому і полягає суть гарного поцілунку: змусити дівчину забути про все і забутися. Олівія усвідомила, що тане, притискаючись до широких, твердих, непорушних грудей. Що її руки вже рушили від чіткої вилиці цього незнайомця до напрочуд густого та м'якого волосся, а потім — потім вона почула, як зітхає, ніби їй уже забракло повітря, і саме цієї миті з'явилося усвідомлення, що вдавило її наче цеглина по голові — ні, ні.

Ні, ні, ні.

Вона не мала цим насолоджуватися. Ти паче з випадковим хлопцем.

Олівія зойкнула і відштовхнулася від нього, сполохано шукаючи поглядом Ань. Але об одинадцятій годині вечора в синюватому світлі коридору кафедри біології її подруги ніде не було видно. Дивно. Олівія була певна, що бачила її ще кілька секунд тому.

А ось Поцілований Хлопець стояв просто перед нею, і губи його все ще були розтулені, дихання глибоке, і очі

з дивним блиском, від чого вона врешті усвідомила, що саме накоїла. І *кого саме* вона шойно...

Хай йому грець.

Хай. Йому. Грець.

Тому що доктор Адам Карлсен був загальновідомим лайном.

Сам собою цей факт не можна було вважати визначним, адже в академії будь-яка посада, вища за аспіранта (а це, на жаль, рівень Олівії), вимагала певної спорідненості зі згаданою субстанцією, оскільки вона допомагала на деякий час утриматися в штаті викладачів кафедри і залишатися на вершині цієї піраміди. Проте доктор Карлсен був винятком. Принаймні якщо чутки були правдою.

Саме через нього Малкольм, Олівіїн сусід, був змушений повністю забракувати два дослідницькі проекти і тепер, найімовірніше, отримає диплом на рік пізніше; це він змусив Джеремі блювати від страху напередодні кваліфікаційних іспитів; і саме через нього половина студентів кафедри змушена була відкласти захист власних дипломів. Джо, який раніше був у когорті Олівії та щочетверга запрошував її на вечірній перегляд розфокусованих європейських фільмів із мікроскопічними субтитрами, лаборант і молодший науковий співробітник у лабораторії Карлсена, за пів року вирішив піти з «особистих причин». Мабуть, це було на краще, адже в більшості з тих, хто залишився, постійно тремтіли руки і взагалі був такий вигляд, наче вони цілий рік не лягали спати.

Можливо, доктор Карлсен і був молодішою рокзіркою наукової спільноти і генієм біології, але також він був неймовірно прискіпливим критиканом, а через те, як він розмовляв і поводився, складалося враження, що, на його думку, він єдиний, хто з усієї кафедри біології Стенфордського університету займається справжньою наукою.

А мабуть, і в усьому світі. Він був горезвісний деспотичний, огидний, жадливий козел.

А Олівія щойно його поцілувала.

Вона не знала, як довго панувала тиша — але порушив її він. Він стояв перед Олівією, до смішного лякаючи своїми темними очима і ще темнішим волоссям, і дивився на неї з висоти свого височезного зросту (мабуть, був на півфута вищий за неї). Він насупився, цей вираз обличчя вона впізнала ще з часів факультетського семінару — з таким він підводив руку і вказував на якийсь фатальний недолік у роботі доповідача.

Адам Карлсен. Знищувач кар'єр, як колись почувла Олівія від свого керівника.

Усе добре. Нічого страшного. Нічого сінько. Вона саме збиралася вдати, що нічого такого й не сталося, ввічливо кивнути і навшпиньках пробратися до виходу. *О так, чудовий план.*

— Ви... Ви щойно мене поцілували? — Він виглядав спантеленим і, можливо, йому трохи забракло повітря. В нього були повні й пухкі губи і... Боже. Які вона поцілувала. Олівії просто не вдасться заперечити те, що вона накоїла.

Але спробувати було варто.

— Ні.

І, як не дивно, здається, це спрацювало.

— О. Тоді гаразд, — Карлсен кивнув і, виглядаючи трохи дезорієнтованим, відвернувся. Ступив кілька кроків коридором, наблизився до питного фонтанчика — можливо, від самого початку він до нього й прямував.

Олівія тільки-но почала вірити, що все позаду, як він зупинився і повернувся до неї зі скептичним виразом обличчя.

— Ви впевнені?

От дідько.

— Я... — Вона сховала обличчя за долонями. — Все зовсім не так, як здається.

— Гаразд. Я... Гаразд, — повільно повторив він. Його голос був глибокий, низький, і здавалося, що Карлсен збирається розлютитися. Або, мабуть, уже розлютився. — Що тут взагалі відбувається?

Вона й гадки не мала, як це все пояснити. З погляду будь-якої нормальної людини ситуація, у якій опинилась Олівія, була дивною, але Адам Карлсен, який, найімовірніше, вважав схильність до співчуття не ознакою людяності, а недоліком, взагалі нічого не зрозуміє. Вона опустила руки і глибоко вдихнула.

— Я... послухайте, не хочу здаватися неввічливою, але насправді це вас не стосується.

На якусь мить він просто дивився на неї, а потім кивнув.

— Так. Звісно. — Мабуть, він повернувся до свого звичайного настрою, адже з його голосу майже зникло здивування і тепер він, як і завжди, говорив сухо. Лаконічно. — Тож я повернуся до свого офісу і сяду писати скаргу за статтею IX.

Олівія полегшено видихнула.

— Так. Це було б чудово, оскільки... Стривайте. Що? Він нахилив голову вбік.

— Статтею IX федерального закону, що захищає від сексуальних домагань у науковому середовищі...

— Я знаю, про що цей розділ.

— Розумію. Тож ви свідомо вирішили проігнорувати його.

— Я... що? Ні. Це не так!

Він знизав плечима.

— Тоді я, мабуть, помилився. І мене домагався хтось інший.

- Домагався... я вас не домагалася.
- Ви мене поцілували.
- Але *не по-справжньому*.
- Ви не отримували моєї згоди.
- Я *запитала*, чи можу вас поцілувати!
- І не вважали за потрібне дочекатися моєї відповіді.
- Що? Ви погодилися.
- Вибачте?

Вона нахмурилася.

- Я запитала, чи можна вас поцілувати, і ви погодилися.
- Помиляєтеся. Ви запитали, чи можете мене поцілувати, і я пирхнув.

— Я *впевнена*, що почула слово «так».

Він підняв одну брову, і на якусь мить Олівія дозволила собі помріяти, як вона когось топить. Доктора Карлсена. Себе. Їй подобалися обидва варіанти.

— Послухайте, мені дійсно шкода. Це дивна ситуація. Чи можемо ми просто про все забути?

Він дивився на неї доволі довго, його вилицювате обличчя залишалось серйозним, але було в ньому і щось іще, щось, чого вона ніяк не могла збагнути, адже постійно відволікалася на його зріст і розміри. Він був величезний. Олівія завжди була тендітною, навіть худорлявою, але дівчата зростом у п'ять футів і вісім дюймів майже ніколи не вважають себе дрібними. Принаймні доки не опиняться поряд з Адамом Карлсеном. Звісно, коли вона бачила його на кафедрі або в університетському містечку, чи навіть у ліфті, то помічала, що він високий, але вони ніколи не контактували. Ніколи не були так близько одне до одного.

Якщо, Олівіє, не враховувати те, що сталося секунду тому. Коли ти майже засунула язика йому в...

— Щось не так? — Він здавався майже стурбованим.

— Що? Ні. Нічого і нічого.

— Тому що, — спокійно продовжив він, — поцілунок серед ночі з незнайомцем у науковій лабораторії трохи натякає, що щось сталося.

— Ні, нічого.

Карлсен задумливо кивнув.

— Що ж, добре. Тоді за кілька днів чекайте на лист. — Він пройшов повз неї, Олівія повернулася, щоб крикнути йому вслід:

— Ви навіть не спитали як мене звати!

— Упевнений, це можна легко з'ясувати, адже, щоб потрапити на територію лабораторії в такий час, ви скористалися своїм бейджем. На добраніч.

— Зачекайте! — Вона кинулася вперед і схопила його за руку. Він зупинився одразу, хоча було зрозуміло, що вивільнитися може без жодних зусиль, і багатозначно подивився на те місце, де її пальці торкалися його шкіри — під наручним годинником, який, певно, коштував половину її річної зарплати. Або взагалі всю.

Вона відпустила його руку і ступила крок назад.

— Вибачте, я не хотіла...

— Поцілунок. Поясніть.

Олівія прикусила нижню губу. Вона добряче сама себе підставила. Тож треба розповісти, просто зараз.

— Ань Пем. — Вона озирнулася навкруги, переконуючись, що Ань дійсно пішла. — Дівчина, яка проходила повз нас. Вона аспірантка на кафедрі біології.

Карлсен, судячи з усього, й гадки не мав, хто така Ань.

— Ань... — Олівія заправила за вухо пасмо каштанового волосся. Тут історія ставала ніяковою. Складною і дещо наївною. — Я зустрічалася з одним хлопцем з нашої кафедри. Джеремі Ленглі, у нього руде волосся і він працює доктором... Хай там як, у нас було лише кілька побачень,

а потім я запросила його на день народження Ань, і вони начебто знайшли спільну мову і...

Олівія заплющила очі. І це, мабуть, була погана ідея, адже тепер перед нею постала картина, як у тому боулінг-клубі було весело її найкращій подрузі та її хлопцеві, наче вони знали одне одного все життя; їхні нові й нові теми для розмов, сміх, а потім, наприкінці вечора, Джеремі вже очей з Ань не зводив. Було цілком зрозуміло, хто саме йому сподобався. Олівія помахала рукою і спробувала усміхнутись.

— Коротко кажучи, коли ми з Джеремі розійшлися, він запросив Ань на побачення. Проте через дівочий кодекс і все таке інше вона йому відмовила, але ж я бачу, що він їй *дійсно* подобається. Вона не хоче завдавати мені болю, і вона не вірить мені, що все добре, скільки б разів я їй це не повторювала.

Не кажучи вже про те, що недавно я підслухала, як вона розповідала нашому другові Малкольму, який, на її думку, Джеремі чудовий, як вона ніколи мене не зрадить і нізащо з ним не зустрічатиметься, і чула, яким пригніченим був її голос. Якою вона була розчарованою і невпевненою, повною протилежністю енергійної, неймовірної Ань, якою я звикла її бачити.

— Тож я просто збрехала їй, що зустрічаюся з іншим. Тому що вона одна з моїх близьких друзів, і я ніколи не бачила, щоб їй настільки подобався хлопець, і я бажаю їй лише найкращого, адже вона заслуговує на це. І я впевнена, що для мене вона зробила б те саме... — Олівія зрозуміла, що розповідає плутано, і що Карлсену це взагалі не цікаво. Вона замовкла і ковтнула, у роті пересохло. — Сьогодні. Я сказала, що *сьогодні* ввечері в мене побачення.

— О! — Прочитати вираз його обличчя було неможливо.

— Але це неправда. Тож я вирішила прийти сюди і попрацювати над експериментом, і Ань теж тут з'явилася. Вона не мала б тут бути. Але була. Йшла коридором. І що ж

я запанікувала. — Олівія провела долонею по обличчю. — Я навіть не думала.

Карлсен мовчав, але по його очах було зрозуміло, про що він думає: «Ну, звісно».

— Я просто хотіла, щоб вона повірила, ніби я справді на побаченні.

Він кивнув.

— Тому ви поцілували першу людину, яку зустріли в коридорі. Дуже логічно.

Олівія здригнулась.

— Ну, якщо так ставити питання, мабуть, це було моє не найкраще рішення.

— Мабуть.

— Але найгіршим воно теж не було! Я певна, що Ань бачила нас. Тож тепер вона вважає, що я була на побаченні, і, сподіваюсь, погодиться зустрічатись із Джеремі й... — Вона похитала головою. — Послухайте. Мені дуже, дуже шкода, що я поцілувала вас.

— Та невже?

— Будь ласка, не доносьте на мене. Мені дійсно здалося, що ви сказали «так». Я насправді не хотіла...

Раптом вона цілком усвідомила серйозність того, що накоїла. Вона шойно поцілувала незнайомого хлопця, який виявився найнеприємнішим з-поміж усіх викладачів кафедри біології. Вона хибно зрозуміла пирхання як згоду, вона, по суті, накинулася на нього в коридорі, і тепер він задумливо її розглядає, такий великий і зосереджений, і так близько до неї, і...

Дідько.

Можливо, тому що вже була майже ніч. А можливо, тому що востаннє вона пила каву шістнадцять годин тому. А може, тому що Адам Карлсен *так* на неї дивився. Але раптом вона зрозуміла, що все це було для неї занадто.

— А взагалі, ви маєте рацію. І мені шкода. Якщо ви дійсно сприйняли це як домагання, то доповідайте, тому що це буде правильно. Я повелася жадливо, хоча насправді не хотіла... Якими б не були мої наміри; важливо, як це сприйняли ви...

Чорт, чорт, чорт.

— Я зараз же піду, добре? Дякую вам, і... Мені дуже, дуже, *дуже* шкода. — Олівія розвернулася на підборах і побігла по коридору.

— Олівіє! — вона почула, як він кричить її ім'я. — Олівіє, зачекайте...

Вона не зупинилась. Вона побігла сходами на перший поверх, вибігла з будівлі й перетнула слабо освітлені доріжки Стенфордського університетського містечка, проминула дівчину, яка вигулювала собаку, і групу студентів, які сміялися біля бібліотеки. Вона продовжувала бігти, аж доки не опинилася перед дверима своєї квартири, зупинилась, щоб відімкнути замок, і рушила до власної кімнати, сподіваючись не зустрітися з сусідом і тим, кого він міг привести сьогодні додому.

Те, що вона забула перевірити своїх лабораторних мишей, вона усвідомила лише коли впала на ліжку і побачила приклеєні до стелі зірки, що сяяли в темряві. До того ждесь у лабораторії вона залишила свій світшот і забула на стільці ноутбук, не кажучи вже про те, що не зайшла до магазину і не купила Малкольму каву.

Дідько. Який жадливий день.

Олівія так і не усвідомила, що доктор Алан Карлсен — те ще лайно — знав і вигукнув її ім'я.

Розділ другий

♥ ГІПОТЕЗА: Будь-які чутки про моє особисте життя поширюватимуться зі швидкістю, прямо пропорційною моєму бажанню залишити все в таємниці.

Олівія Сміт була аспіранткою третього року навчання на одній з найкращих у країні кафедр біології, де було більше сотні аспірантів, але іноді здавалося, що їх кілька мільйонів. Вона не знала, скільки на кафедрі викладачів, проте, враховуючи кількість поштових скриньок, могла припустити, що забагато. Тому, на її думку, оскільки до тієї Ночі (насправді з того інциденту з поцілунком минуло лише кілька днів, але для Олівії та п'ятниця на все життя перетворилася на Ніч) їй щастило протягом двох років жодного разу не спілкуватися з Адамом Карлсеном, то цілком можливо, що за той час, коли вона закінчуватиме аспірантуру, вони більше й не зустрінуться. Насправді вона була впевнена, що Адам Карлсен не лише й гадки не мав, як її звать, а й навіть не збирався це з'ясувати — і взагалі вже міг забути про той випадок.

Якщо, звісно, вона не помиляється, і насправді, керуючись статтею IX, він уже написав на неї скаргу. У такому разі Олівія припускала, що *побачить його знову*, коли